

Sygn. akt III KK 278/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **R. G.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 czerwca 2017 r.,

z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. akt XIII Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 8 czerwca 2016 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

1. pozostawić kasację bez rozpoznania;

**2. obciążyć skazanego R. G. kosztami sądowymi
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. akt XIII Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionej m.in. przez obrońcę oskarżonego R. G., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 8 czerwca 2016 r., sygn. akt II K (...), którym to wyrokiem R. G. uznany został za winnego popełnienia występków określonych w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za to przy zastosowaniu przepisów art. 91 § 1 k.k. oraz art. 4 § 1 k.k. skazany na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby 4 lat oraz na karę grzywny w

wymiarze 100 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł.

Kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 433 § 2 k.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. (pkt 1) oraz art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. (pkt 2). Podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G..

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w G. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przedmiotowa kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, a ponieważ została przez Sąd Odwoławczy przyjęta, konieczne było nie – jak to sugeruje w odpowiedzi na kasację oskarżyciel publiczny – jej oddalenie, lecz pozostawienie bez rozpoznania, stosownie do dyspozycji art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 524 § 4 pkt 2 k.p.k.)

Zapadłym w tej sprawie wyrokiem sąd *ad quem* utrzymał w mocy wyrok sądu *meriti*, w którym oskarżonemu R. G. za przypisane mu czyny wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz karę grzywny. W kasacji wniesionej przez obrońcę nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k., w związku z czym konieczne było – wobec niedopuszczalności kasacji w takiej postaci – orzeczenie przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie skazanego – art. 518 k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

Od niniejszego postanowienia środek odwoławczy nie przysługuje (art. 430 § 2 k.p.k.)